

Sygn. akt I C 21/19 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Wojtunik

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2019 roku w Jaśle

sprawy z powództwa Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko A. O.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C upr. 21/19

Uzasadnienie wyroku z dnia 6 marca 2019 r.

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanej A. O. kwoty 1.949,12 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie, powód wskazał, że na mocy umowy przelewu wierzytelności z 28.06.2017 r. zawartej z (...) nabył przysługującą wobec pozwanej wierzytelność pieniężną, wynikającą z umowy pożyczki o nr (...) z dnia 20.02.2015 r. Zadłużenie wynikające z tej umowy nie zostało przez pozwaną uregulowane, pomimo wezwania do zapłaty i zawiadomienia o zmianie osoby wierzyciela. Na dochodzoną sumę składa się 1.713,86 zł tytułem należności głównej oraz skapitalizowane odsetki w kwocie 235,26 zł.

Pozwana w odpowiedzi na pozew oświadczyła, że nie wie dlaczego powód dochodzi od niej zapłaty, nie wie też jakiej umowy dotyczy żądanie. Na wypadek uwzględnienia roszczenia wносиła o rozłożenie świadczenia na raty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. zawarł w dniu 28 czerwca 2017 r. umowę sprzedaży wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z (...) spółką z siedzibą w L..

W wyciągu z elektronicznego załącznika do tej umowy figuruje wierzytelność wobec pozwanej A. O., wynikająca z umowy datowanej na 20.02.2015 r. opiewająca na kwotę należności głównej 1.713,86 zł, odsetki – 65 zł, koszty o zł (dowód: kserokopia wyciągu z umowy przelewu wierzytelności z 28.06.2017 r.– k. 10-22, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy z 28.06.2017 r.– k. 23).

W wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, wystawionym przez powoda w dniu 29.11.2018 r. ujęta jest wierzytelność wobec A. O. w kwocie 1.713,86 zł tytułem należności głównej oraz odsetek

w kwocie 235,26 zł (dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) (...) k.9).

Powyższy stan faktyczny sprawy Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o powołane w treści uzasadnienia kserokopie dokumentów. Przedłożony w sprawie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, w myśl art. 194 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych, Sąd ocenił jako dowód prywatny (art. 245 k.p.c.), potwierdzający, że osoba, która go podpisała, złożyła zawarte w nim oświadczenie. Dokument ten Sąd uznał za niewystarczającą podstawę dla stwierdzenia istnienia dochodzonej wierzytelności.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Żądanie powoda opiera się na fakcie skutecznego nabycia wymagalnej wierzytelności przysługującej cedentowi wobec pozwanej A. O..

Powód –co prawda - wykazał fakt skutecznego wstąpienia w prawa zbywcy wierzytelności (...) spółką z siedzibą w L., jednak z materiału dowodowego nie wynika, jakie wierzytelności nabył na podstawie tej umowy, w szczególności powód nie wykazał, że przedmiotem umowy była opisana w pozwie wierzytelność wobec pozwanej oraz że w chwili przelewu przysługiwała ona zbywcy. Zgodnie natomiast z regułą rozkładu ciężaru dowodu, wyrażoną w art. 6 k.c. powód zobligowany był wykazać nie tylko fakt zawarcia umowy cesji, lecz – wstępując w prawa i obowiązki cedenta – analogicznie jak on, dla skuteczności zgłoszonego powództwa zobowiązany był wykazać istnienie określonej wierzytelności.

W materiale procesowym sprawy brak dowodów potwierdzających zawarcie przez pozwaną opisanej w pozwie umowy pożyczki, w szczególności brak odpisu tej umowy, co uniemożliwia Sądowi weryfikację twierdzeń o zaciągnięciu i warunkach rzekomej pożyczki.

Z treści umowy przelewu wynika, że pierwotnym pożyczkodawcą jest (...) S.A. z siedzibą w W.. Tymczasem w materiale procesowym brak jakichkolwiek dokumentów wskazujących na przejście wierzytelności pomiędzy wierzycielem pierwotnym (...) S.A. a (...), na podstawie których można by zasadnie wnioskować o legitymacji powoda do dochodzenia przedmiotowej wierzytelności. Nie stanowi w tym zakresie dostatecznego dowodu, ani automatycznie wygenerowany wyciąg z załącznika do umowy cesji, ani też oświadczenie zawarte w wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej.

Dowód w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych jest dokumentem prywatnym powodowego funduszu, który – zgodnie z art. 245 k.p.c. – stanowi jedynie dowód tego, że osoba, które go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. W rozpoznawanym wypadku wyciąg został podpisany przez pełnomocnika powoda - radcę prawnego. Obowiązujący przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (tekst jednolity Dz.U.2014.157) wprost pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym.

Nie kwestionując faktu, że wyciąg funduszu - co do zasady - może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania w sprawie, należało mieć na względzie, że jego materialna moc zależy jednak od jego treści merytorycznej, a o tym rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2011 r., II CSK 712/10, Lex 1129100). Z uwagi na brak dowodów wskazujących na przeniesienie wierzytelności pomiędzy wierzycielem pierwotnym a kontrahentem powoda ((...)), jak również brak dowodów na istnienie wierzytelności opisanej w pozwie, oświadczenie pełnomocnika powoda zawarte w wyciągu z ksiąg rachunkowych nie może stanowić podstawy dla uwzględnienia żądania pozwu, tym bardziej, że okoliczności zaświadczone treścią wyciągu nie zostały potwierdzone przez pozwaną.

W zaistniałych okolicznościach, na podstawie art. 509 k.c. w zw. z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.